

[Martin Nielsen.]

det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) er i stand til at give tinget underretning om, hvordan det socialdemokratiske parti har det i Sydafrika, hvordan fagbevægelsen har det dér. Jeg ved ikke, om det ærede medlem fornylig har fået underretning om, hvordan det står til med fagbevægelsens frihed i Tyrkiet, hvilken rolle den spiller dér, og hvordan det overhovedet ser ud med den vestlige livsform og det vestlige demokrati dér; men jeg ved derimod, at Tyrkiet som den udpræget atlantiske magt, det er, da det ligger i Asien, har ansøgt om optagelse i den Atlantpagt, som vi bl. a. ved det ærede medlems energiske hjælp er kommet ind i, og at det nu afhænger af det ærede medlems veto, om Tyrkiet bliver medlem eller ikke. Jeg ved heller ikke, om det ærede medlem er i stand til at give tinget oplysninger om, hvordan det ser ud med demokratiet i det Grækenland, som også har stillet sig skulder ved skulder med Danmark i Amerikas aktion.

Jeg siger dette, fordi det bør give tænkende mennesker anledning til at overveje, hvad konsekvenserne af en videre udvikling bliver — om ikke disse konsekvenser nødvendigvis må blive, at alt det, som jeg udmærket vel kan forstå at mænd og kvinder i vort land går til forsvar for, vil blive udsløttet i den udvikling; vil gå tabt. Man siger nu, at dette skyldes Sovjetunionen. Man har sarkastisk henvist til, at mod Sovjetunionens, var det 180 divisioner, står vestmagternes 12 divisioner.

Hvordan man end betragter atomfysikerne i denne verden, er der en ting, disse den moderne videnskabs guldmagere er enige om: at med atombomben kom frygten ind i verden. Vor hjemlige atomforsker Niels Bohr har gjort menneskeheden en stor velgerning, både for øjeblikket og på længere sigt, ved klart og tydeligt at sige: Jeg har på et meget tidligt tidspunkt under denne nye energikildes udvikling sagt til monopolindehaveren, Amerikas Forenede Stater, både i 1943, 1944 og 1945, at forsåvidt denne nye opdagelse bevares eller søges bevaret som en hemmelighed, så kastes verden ind i en udvikling, hvis konsekvenser ingen er i stand til at overskue. Niels Bohr siger, og ingen har bestridt hans udsagn, som han har dokumenteret gennem offent-

liggørelse af brudstykker af de rapporter, som han har tilsendt de amerikanske myndigheder, at hans forslag dengang gik ud på, at de allierede stormagter skulle dele hemmeligheden, være med i arbejdet. Man har i agitationen talt meget om vetoer, men Niels Bohr har oplyst os om, at dengang, medens tid endnu var, blev historiens mest afgørende og skæbnesvangre veto nedlagt, derved at Amerikas Forenede Stater sagde nej. Dér har vi nøglen til den situation, verden i dag befinder sig i, dér har vi nøglen til kaprustningen og til den situation, som truer med at føre til en atomkrig. Her er det, vi spørger: Er der så ikke grund til for alle folk, men ganske særligt for et lille lands folk, at prøve på at være med til at sætte bremseklodserne i, før det er for sent?

År ud og år ind, siden bomberne faldt over Japan, har USAs argumentation været et formodet monopol på atomvåbenene. Er det uforståeligt, at det land, som de daglige officielle og uofficielle trusler rettes imod, også har set sig nødsaget til at tage sine forholdsregler?

Man diskuterer nu åbent atomkrigen. Der er her i dag citeret overskriften i „Berlingske Tidende“: „Kun atombomben og bakteriekrigen kan bevare Europas frihed“. Det sidste, man diskuterer alvorligt blandt videnskabsmænd og politikere i USA, er, om radioaktivt sand, der som støvskyer kan spredes over de områder, man ønsker, ikke er et langt mere effektivt — naturligvis er det billigere — våben end selve atombomben, radioaktivt sand, der med sine dræbende radioaktive stråler skulle kunne ødelægge byer, industriområder, landsdele, mennesker.

Er der ingen i denne sal udover os kommunister, der har gjort sig den tanke, at en kultur, et samfundssystem, hvis forsvaret kun kan baseres på sådanne midler, må befinde sig i en ejendommelig stilling? Radioaktivt sand som det sidste forsvarsmiddel imod en samfundsudvikling, der historisk set ændres! Er der ingen, der har tænkt over, at dette dog måske er et for løst grundlag at føre en kamp på? Jeg synes, man burde overveje disse ting, særlig en lille nation som Danmark, og selvom jeg naturligvis erkender, at blandt jordens mægtige og store er Danmarks røst lille og spæd,